

16 ? Novembre 1936.

Estimada Sa Mercè — Fins sembla que a l'hi
no vais pensar a veguementa com et trobares.
Excusa'm. Però, tant per la horra lletra de la
terra danesa com pel teu aspecte, estic
segur que ja s'han dissipat quasi les bores
d'aquests últims dies. No cal doncs que
ni s'haci a constatar les absurditats que
dius en la primera part de la teua carta.
Sembla mentida una següera tan estranya,
com la que a tu et ven en parlar de les
teues relacions amb en Miquel. No comprenc
com pugui semblar-te una culpa no haver-lo
d'estimat d'una certa manera. I he, si que
hau te' el deue d'estimar, d'identificar una
vera com bona s' estimat? No penso pas

que ho veigut així, no puc veure-ho. Si m'encanta
l'aportació que m'ha d'entregar.

Car, ja admetre aquesta obligació, la vida sentida
mentals de tota persona decent seria molt
complicada.

Be, non.

Vàiem pecar contra el D. S. l. fins hi ha
en veure-ho. Val més així. No cal dir
contra aquests la renovada oferta dels
dites d'eu M. Però una putes compendia
que no puc vendre ni cap. Si tu no
et veus amb dret de rebre-me cap, com
podríem fer-ho es que inonem som es
sens amics, i encara jo, "port-avortem".

2-14-36
No em rimencis amb la habilitat que ets tu
la que en disposes per ordre de la seva
mare. És la seva mare la que en
cedeix per tots els que vulguin un cop
del seu fill. I tu ets la que que vols
justificar la nostra retenció, o desambto
nitran-la cas de no compartir-la.

Perdonai'm. No sé que em passa que
avuiat no sabem ni escriure. No he volgut
esperar més a respondre la teua
carta, i veig que avui no estic per
hi treballar. — No facis cas de la lletra
d'aquesta carta, i si plogues trobar en

ella el mateix esperit aurot ten i

de la seva creu

Maria